



Debreceni Ítéltábla
Bf.III.229/2025/12.

A Debreceni Ítéltábla, mint másodfokú bíróság a Debrecenben, 2025. november 18. napján megtartott nyilvános ülés alapján meghozta és kihirdette a következő

v é g z é s t :

Az életveszélyt okozó testi sértés büntette és más bűncselekmények miatt Terhelt1 és társa ellen indított büntetőügyben a Nyíregyházi Törvényszék 2025.március 19. napján kihirdetett 5.B.375/2024/11. számú ítéletét helybenhagyja.

Terhelt1 I. rendű vádlott telefonos elérhetősége: telefonszám1, Terhelt2 II. rendű vádlott telefonos elérhetősége: telefonszám2.

A határozat ellen nincs helye fellebbezésnek.

Indokolás

[1] A Nyíregyházi Törvényszék megismételt eljárásban hozott, rendelkező rész szerinti ügydöntő határozatában Terhelt1 I. rendű vádlott vonatkozásában a Mátészalkai Járásbíróság 2.B.3/2020/5. számú ítéletének próbára bocsátást kimondó rendelkezését hatályon kívül helyezte és a próbára bocsátást megszüntette. Bűnösségét testi sértés büntetében [a Büntető Törvénykönyvről szóló 2012. évi C. törvény (a továbbiakban: Btk.) 164. § (1) bekezdés, (8) bekezdés 1. fordulat], testi sértés büntetékének kísérletében [Btk. 164. § (1) bekezdés, (3) bekezdés] és társtettesként elkövetett testi sértés büntetékének kísérletében [Btk. 164. § (1) bekezdés, (3) bekezdés] mondta ki. Ezért, valamint rágalmazás vétsége [Btk. 226. § (1) bekezdés, (2) bekezdés b) pont] miatt – halmazati büntetésül – 3 év 5 hónap börtön fokozatú szabadságvesztésre, mellékbüntetésül 3 év közügyektől eltiltásra ítélte és rendelkezett a feltételes szabadságra bocsátás legkorábbi időpontjáról. Terhelt2 II. rendű vádlottat bűnösnek mondta ki testi sértés büntetékének kísérletében [Btk. 164. § (1) bekezdés, (3) bekezdés], társtettesként elkövetett testi sértés büntetékének kísérletében [Btk. 164. § (1) bekezdés, (3) bekezdés] és társtettesként elkövetett garázdaság büntetében [Btk. 339. § (1) bekezdés, (2) bekezdés d) pont]. Ezért – halmazati büntetésül – 1 év 10 hónap börtön fokozatú szabadságvesztésre ítélte, melynek végrehajtását 3 év próbaidőre felfüggesztette, valamint rendelkezett a szabadságvesztés utólagos végrehajtása esetén a feltételes szabadságra bocsátás legkorábbi időpontjáról. Rendelkezett még az eljárás során lefoglalt bűnjelekről és a felmerült bűnügyi költség viseléséről.

[2] Az elsőfokú bíróság ítélete ellen – a kihirdetést követően nyomban – egyrészt az ügyészség jelentett be fellebbezést mindkét vádlott terhére, a büntetések súlyosítása, I. rendű vádlott vonatkozásában hosszabb tartamú szabadságvesztés és közügyektől eltiltás

mellékbüntetés, II. rendű vádlott esetében hosszabb tartamú szabadságvesztés kiszabása és próbaidő meghatározása érdekében, írásban összességében a súlyosító körülmények nagyobb számával és nyomatékával indokolva, kiemelve a társas elkövetést, a bűncselekmények halmazát, az I. rendű vádlott kedvezőtlen előéletét, a bűncselekmények eredményét, a II. rendű vádlott konfliktus kialakulásában tanúsított kezdeményező, felbújtás jellegű szerepét.

[3] Az ítélet ellen másrészt - ugyancsak az ítélet kihirdetését követően nyomban - az I. és II. rendű vádlottak, valamint meghatalmazott védőjük élt jogorvoslattal, elsősorban a tényállás téves megállapítása miatt eltérő minősítés érdekében, továbbá felmentésért, másodsorban enyhítésért.

[4] A meghatalmazott védő fellebbezése részletes írásbeli indokolásában – a perbeszédében előadottakat megismételve – összességében a sértettek és az érdekkörükbe tartozó tanúk ellentmondásos vallomásaira és az igazságügyi orvosszakértői vélemények megállapításaira hivatkozva akként foglalt állást, hogy az eljárás során kétséget kizáróan nem nyert bizonyítást, hogy a sértettek sérüléseit a vádlottak okozták, ezért bizonyítottság hiányában felmentésük indokolt, ezzel ellenkező álláspont esetén – sértett1 kivételével - a sértettek által elszenvedett sérülések anatómiai jellegzetességeire, az erőbehatások számára, nagyságára és irányára, valamint az eszközös bántalmazás hiányára tekintettel, mivel a nyolc napon túl gyógyuló sérülés okozására irányuló szándék nem bizonyított, bűnösségüket 1-1 rendbeli, a Btk. 164. § (1) bekezdésében meghatározott és a (2) bekezdés szerint minősülő és büntetendő könnyű testi sértés vétségében kérte megállapítani. A sértett1 sérelmére elkövetett cselekmény esetében, amennyiben a lefolytatott bizonyítási eljárás alapján az I. rendű vádlott felmentésére az ítéltábla nem lát lehetőséget, indítványozta, hogy tűzzön tárgyalást és tanúként hallgassa ki tanú12, tanú12né, tanú13, tanú14 és tanú15 helységi lakosokat. E körben arra hivatkozott, hogy tanú12 szemtanúja volt annak, hogy sértett1 sérülését tanú15 okozta úgy, hogy a féltéglával fejbe ütötte a sértettet, amelyet tanú12 felesége is megerősített, a kettejük beszélgetését pedig tanú14 hallotta. Később az I. rendű vádlott felkereste tanú15t, aki elismerte tettét.

[5] A Debreceni Fellebbviteli Főügyészség B.178/2024/8. számú átiratában a vádlottak terhére bejelentett fellebbezéseket változatlan tartalommal fenntartotta, míg a védelmi fellebbezéseket alaptalannak tartotta. A nyilvános ülésen szóban kiegészített álláspontja szerint a törvényszék a megismételt eljárás során eljárási szabályt nem sértett, a tényállást a bizonyítékokat mérlegelve állapította meg, ítéletében részletesen megindokolva azt, hogy a vádlottak tagadásával szemben a tényállást mely bizonyítékokra alapította. A cselekmények jogi minősítését az orvosszakértői vélemény alapján, a többi bizonyítékkal együtt vizsgálva állapította meg. Az ítéleti tényállás - az iratok tartalma alapján - mindössze azzal egészítendő ki, hogy a vádlottak magatartása alkalmas volt az azt észlelőkben megbotránkozás és riadalom keltésére, szükséges továbbá rögzíteni, hogy sértett4, sértett2 és sértett3 sértettek könnyű testi sértés vétsége vonatkozásában előterjesztették magánindítványukat, emellett pontosítandók az I. rendű vádlott előéleti adatai is. A sértetteket a vádlottak támadták meg, jogos védelmi helyzetben ők voltak. A vádlottak és védőjük fellebbezése a felmentést és eltérő minősítést célzó részében bírói mérlegelés tárgya, így eredményre nem vezethet.

[6] Álláspontja szerint a védő által előterjesztett, majd a másodfokú eljárásban kiterjesztett bizonyítási indítványok elutasítása indokolt, a bizonyítás továbbfejlesztése csak az időmúlást fokozná, egyben rámutatva, hogy a vádlottak és a tanúk rokoni kapcsolatban állnak, egymást jól ismerik, az idő múlásával már mindenki a vádlottak cselekvőségét próbálná kisebbíteni. Másrészt a tanúk jelentkezésének körülményei sem hagyhatók figyelmen kívül, tanú15 2006. szeptember 16-án született, az elkövetés idején tehát éppen a

14. életévét töltötte be és egyébként helység1ban nem a utca név utcán lakik, hanem a utca név1 . szám alatt.

[7] A bűnösségi körülményeket a bíróság jórészt számba vette és a büntetések nemének meghatározásánál kellő súllyal értékelte, mértékének megállapítása során azonban nem értékelte megfelelően a bűncselekmények elszaporodottságát és azt, hogy valójában méltányolható indok nélkül követték el a vádlottak a cselekményeiket, a helyszínre egy előzetes szóbeli vitát felnagyítva, felfegyverkezve érkeztek, számon kérni a sértetteket, az I. rendű vádlottnál továbbá nem lehet figyelmen kívül hagyni azt sem, hogy önkormányzati képviselőhöz nem méltó magatartást tanúsított.

[8] Mindezek alapján a Be. 606. § (1) bekezdése alapján az elsőfokú bíróság ítéletének megváltoztatását, mindkét vádlott büntetésének súlyosítását indítványozta.

[9] A meghatalmazott védő a nyilvános ülésen, amellet, hogy sérelmezte, hogy a sértettek ellen még garázdaság büntette miatt sem indult büntetőeljárás, az enyhítésre irányuló másodfellebbezését indokolva kifejtette, hogy Terhelt2 II. rendű vádlott a cselekmény során provokatív magatartást nem tanúsított, ezért ez terhére nem értékelhető súlyosító körülményként, ugyanakkor mindkét vádlott tekintetében nyomatékos enyhítő körülmény az eljárás megismétlése folytán, valamint az első- és a másodfokú eljárás között felmerült időmúlás, a II. rendű vádlott vesebetegsége, ami miatt jelenleg már dolgozni sem tud, emellett két kiskorú gyermek eltartásáról gondoskodik, az I. rendű vádlott esetében pedig, hogy a konfliktus békés megoldása rajta kívülálló ok miatt nem sikerült. Összességében mindkét vádlott büntetésének enyhítését, az I. rendű vádlottal szemben felfüggesztett szabadságvesztés büntetés kiszabását, egyben az ügyészi, súlyosításra irányuló indítvány elutasítását indítványozta.

[10] A nyilvános ülésen jelenlévő I. és II. rendű vádlottak az utolsó szó jogán csatlakoztak a védőjük által elmondottakhoz, érdemi nyilatkozatot nem tettek.

[11] A másodfokú bíróság a törvényszék ítéletének felülvizsgálatát a Be. 599. § (1) bekezdése alapján nyilvános ülésen végezte el, tekintettel a védő elsődlegesen nyilvános ülés kitűzésére irányuló indítványára [Be. 598. § (5) bekezdés], tárgyalás tűzését és a bizonyítás továbbfejlesztését azonban nem látta szükségesnek, az alább kifejtettek okán.

[12] A fellebbezések nem megalapozottak.

[13] A másodfokú bíróság a törvényszék ítéletét, az azt megelőző bírósági eljárással együtt, az elsőfokú ítélet ellen bejelentett mindenirányú perorvoslat miatt teljes terjedelmében felülbírált a Be. 590. § (1) és (2) bekezdései alapján. Ez okból teljes revízió keretében vizsgálta az ítélet megalapozottságát, az ítéletnek a bűnösség megállapítására, a bűncselekmények minősítésére, a büntetések kiszabására, intézkedések alkalmazására vonatkozó rendelkezéseit, valamint az indokolás helyességét és az eljárási szabályok megtartását is, mindkét vádlott tekintetében. Emellett hivatalból döntött a Be. 590. § (7) bekezdésének előírása alapján az egyszerűsített felülvizsgálat tárgyát képező kérdésekről.

[14] A felülbírálat során mindenekelőtt megállapította, hogy az elsőfokú bíróság az eljárást a perrendi szabályok megtartásával folytatta le, figyelemmel volt a megismételt eljárás (Be. Tizenharmadik rész) szabályaira is, eljárása során nem vétett sem abszolút [Be. 608. § (1) bekezdés a)-h) pontok], sem olyan relatív perjogi hibát [Be. 609. § (1) bekezdés, (2) bekezdés a)-d) pontok], amely az eljárás törvényességét befolyásolva az érdemi felülbírálatot kizárta volna és az elsőfokú ítélet hatályon kívül helyezését, az elsőfokú bíróság új eljárásra utasítását eredményezte volna. Eljárási szabálysértésre egyébként az eljárás résztvevői sem hivatkoztak.

[15] Az ítéltábla ezt követően azt vizsgálta, hogy az elsőfokú bíróság által megállapított tényállás megalapozott-e [Be. 592. § (1)-(2) bekezdés].

[16] Ennek során megállapította, hogy a törvényszék ügyfelderítési kötelezettségének messzemenően eleget tett, az ügy érdemi megítéléséhez szükséges valamennyi bizonyítékot beszerzett, azokat a tárgyalás anyagává téve, megvizsgálva és a logika szabályainak megfelelően értékelve, tényállását – a vádlottak tagadása ellenében – mérlegeléssel állapította meg. Bizonyítékértékelő tevékenységéről ítéletének [35]-[87] bekezdéseiben részletesen adott számot. Teljeskörően ismertette a vádlottak vallomásait és behatóan foglalkozott a sértettek, valamint a cselekményt észlelő közvetlen és közvetett tanúk vallomásaival, valamint az okirati bizonyítékokkal is. Jelen ügyben különös jelentőséggel bírtak az igazságügyi orvosszakértői vélemények, ennek megfelelően az elsőfokú bíróság nem mulasztotta el szakértől szakértő tárgyaláson történt meghallgatását sem. A bizonyítékok értékelése során nem volt figyelmen kívül hagyható, hogy a sértettek részleteiben ellentmondásos, azonban az érdemi részeket illetően következetes és e körben egybehangzó vallomásai mellett az I. és II. rendű vádlottak vallomásai is ellentmondásosak voltak, hiszen Terhelt1 I. rendű vádlott önmagával is ellentmondásba keveredett részben a tekintetben, hogy sértett4fel, tanúl6vel vagy sértett3nal verekedett, és amellett, hogy a nyomozás első szakaszában tagadta a terhére rótt bűncselekmény elkövetését, utolsó kihallgatásán már sajnálatát fejezte ki a történetek miatt és a vallomástételt megtagadta, ugyanakkor vallomása nem volt egybehangzó Terhelt2 II. rendű vádlott vallomásával sem, több ponton eltért ugyanis vallomásuk, részben a tekintetben, hogy kettejük közül ki ment be a sértettek udvarára, illetve, hogy vittek-e magukkal bármilyen eszközt. Emellett Terhelt2 II. rendű vádlott utolsó gyanúsított ki hallgatása során szintén sajnálatát fejezte ki a történetek miatt és úgy nyilatkozott, hogy megbánta tettét, ezt követően azonban továbbra is tagadta, hogy bármelyik sértettet bántalmazta volna.

[17] Mérlegelésének eredményeként az elsőfokú bíróság alapvetően megalapozott tényállást állapított meg, felderítetlenség, iratellenesség vagy helytelen ténybeli következtetés nem, azonban kisebb hiányosság tetten érhető volt [Be. 592. § (2) bekezdés a) pont], emiatt az ítélet részben megalapozatlan, ez azonban kizárólag ítéletszerkesztési hiba eredménye volt.

[18] A részbeni megalapozatlanság a Be. 593. § (1) bekezdés a) pontja alapján kiküszöbölhető volt az ügyiratok tartalma alapján, sőt az ítéletábrlának a másodfokú eljárásban azt ki is kellett küszöbölnie, mivel a törvény mérlegelést nem tűrő kötelezettségévé teszi (BH2019. 220., Kúria Bhar.I.166/2019., EBH2018.B.8., Kúria Bt.III.1311/2017., EBH2019.B.9., Kúria Bhar.III.1436/2018.). Egységes ugyanis a bírói gyakorlat abban, hogy a tényállást az ítélet egészében és tartalmilag kell vizsgálni, így a tényálláshoz tartozónak kell tekinteni az indokolásban írt, de tartalmilag tényeket rögzítő részeket is (BH2015. 216., Kúria Bfv.1439/2014/6., BH2006. 392., Legf. Bír. Bfv.II.553/2004.).

[19] A személyi rész szintén kisebb korrekcióra szorult, az iratok között rendelkezésre álló erkölcsi bizonyítvány, valamint az ítélet kiadmányok tartalma alapján ezért a másodfokú bíróság az alábbiak szerint pontosítja és egészíti ki Terhelt1 I. rendű vádlott előéleti adatait:

- az elsőfokú ítélet [6] bekezdésében feltüntetett ítélettel elbírált cselekmény nagy nyilvánosság előtt elkövetett rágalmozás vétsége,
- a [7] bekezdésben feltüntetett folyamatban lévő büntetőeljárás adatait kiegészíti: a bűncselekmény elkövetési ideje 2020. június 1. napja, az alapos gyanú közlésére 2022. augusztus 25. napján került sor,
- az elsőfokú ítélet [6] bekezdését kiegészíti: a Mátészalkai Járásbíróság 2013. december 17. napján kelt 12.B.532/2010/61. számú ítéletével, amely a Nyíregyházi Törvényszék 2.Bf.251/2014/7. számú ítéletével 2015. február 25. napján emelkedett jogerőre, bűnsegédként elkövetett hűtlen kezelés vétsége, bűnsegédként elkövetett hamis magánokirat felhasználásának vétsége, tartozás fedezete elvonásának vétsége és bűnsegédként elkövetett magánokirat-hamisítás vétsége miatt – halmazati büntetésül – 8 hónap fogház fokozatú, 1 év

próbaidőre felfüggesztett szabadságvesztésre ítélte, valamint vele szemben 250.000 forint erejéig vagyonekmozgást rendelt el (elkövetési idő: 2007. január 5., 2010. július 15. és 2012. november), továbbá a Mátészalkai Járásbíróság 2020. február 24. napján kelt és ugyanezen a napon jogerőre emelkedett 2.B.4/2020/4. számú ítéletével, nagy nyilvánosság előtt elkövetett rágalmozás vétsége miatt 1 évre próbára bocsátotta (elkövetési idő: 2019. október 11.)

[20] A történeti tényálláshoz tartozó tényeket rögzített az elsőfokú bíróság az ítélet indokolás részének [71]-[75] bekezdéseiben az I. és II. rendű vádlottak általi bántalmazások tekintetében az erőbehatások számára és erejére, valamint az ítélet [112] bekezdésének utolsó mondatában, a vádlottak megbotránkoztatás, riadalom keltésére alkalmas magatartására vonatkozóan.

[21] A fentieknek megfelelően a történeti tényállás [15], [16] és [17] bekezdéseinek részét képezik a következő megállapítások: sértett² Lénárd sértett sérülése 1 rendbeli, kis erejű, sértett³ sértett sérülése 1 rendbeli kis, legfeljebb közepes erejű, sértett⁴ sértett sérülése 2 rendbeli kis, legfeljebb közepes, sértett¹ sértett sérülése 1 rendbeli legalább közepes, inkább nagy erejű tompa erőbehatás következménye. A [22] bekezdés részét képezi: A vádlottak magatartása kétségkívül alkalmas volt másokban megbotránkoztatás, riadalom keltésére.

[22] Emellett mellőzni volt szükséges a tényállás [23] és [24] bekezdéseit (az I. és II. rendű vádlottak 8 napon túl gyógyuló sérülés okozására irányuló szándékára levont következtetés, joghatályos magánindítvány előterjesztése), mivel azok az indokolás részét képezik, továbbá a próbára bocsátás megszüntetésével érintett tényállás tekintetében a [31],[32],[33] és [34] bekezdéseit (nagy nyilvánosság előtt elkövetett rágalmozás vétségének törvényi tényállása, jelentős érdeksérelem bizonyíthatóságának hiánya), mivel azok a jogi indokolás részét képezik.

[23] Az ekként pontosított, illetve kiegészített tényállás most már megalapozott és irányadó a másodfokú eljárásban, a Be. 593. § (3) bekezdése alapján.

[24] Megalapozott tényállás esetén a bizonyítékok felülvizsgálásának tilalma folytán a másodfokú eljárásban az elsődleges, felmentésre irányuló védelmi fellebbezés nem vezethetett eredményre. Az ítélet teljes megalapozatlanságát eredményező ok hiányában, vagy a részbeni megalapozatlanság orvoslását követően ugyanis a másodfokú bíróság a határozatát – a tényálláshoz kötöttség elvéből adódóan – az elsőfokú bíróság által megállapított tényállásra alapítja. Ennek jogszabályi alapja a Be. 167. § (3)-(4) bekezdése, amely szerint a bizonyítékoknak nincs törvényben előre meghatározott bizonyító erejük. A bíróság a bizonyítékokat egyenként és összességükben szabadon értékeli, a bizonyítás eredményét az így kialakult meggyőződése szerint állapítja meg. Ezáltal biztosított a bizonyítékok hitelt érdemlőségének meggyőződés szerinti szabad értékelése és védett mikénti mérlegelése (Kúria Bhar.III.1201/2018/10.)

[25] Az elsőfokú bíróság bűnösségre levont következtetése mindkét vádlott tekintetében okszerű, a bűncselekmények jogi minősítése törvényes volt.

[26] A vádlottak testi sértésre, illetve az I. rendű vádlott emberölésre irányuló szándékának vizsgálata során a törvényszék helyesen hivatkozott a Kúria 3/2013. Büntető jogegységi határozatában írtakra, amely alapján, az alanyi és tárgyi tényezők vizsgálatát követően helyesen jutott arra a következtetésre, hogy a vádlottak szándéka valamennyi sértett esetében csupán testi sérülés okozására irányult, sértett¹ esetében az I. rendű vádlott tudata átfogta az életveszélyes sérülés okozásának lehetőségét is, szándéka azonban még eshetőlegesen sem terjedt ki életének kioltására. Ez esetben ugyanis emberölés kísérletét kellett volna megállapítani. Ez okból az ítélet indokolásának [98] bekezdésének második mondatának második részét is mellőzni kellett. Az elsőfokú bíróság figyelemmel volt azon állandósult bírói gyakorlatra is, amely szerint a tettes szándékára tekintettel a súlyosabb

bűncselekmény kísérletét kell megállapítani akkor, ha a tettes szándéka annak elkövetésére irányult, de csak egy enyhébb bűncselekmény jutott a befejezettség szakaszába. Jelen ügyben a súlyosabb, nyolc napon túl gyógyuló sérülés okozásának reális lehetősége (sértett², sértett³ és sértett⁴ sérelmére) fennállt, annak elmaradása a véletlenül és a sértettek védekezésén múlt (BH2020.257., Kúria Bfv.629/2019/5.).

[27] Emellett az elsőfokú bíróság az egyes sértettek sérelmére elkövetett cselekmények kapcsán helyesen állapította meg az elkövetői alakzatot és helyesen jutott arra a következtetésre is, hogy Terhelt² II. rendű vádlott terhére felfegyverkezve elkövetett garázdaság büntette is megállapítható a testi sértésekkel halmazatban, az elsőfokú bíróság által kifejtettekkel e tekintetben is egyetértett az ítéltábla.

[28] Az ítéltábla elutasította a vádlottak védőjének tanú¹², tanú¹²né, tanú¹³, tanú¹⁴ és tanú¹⁵ tanúk kihallgatására irányuló, a bizonyítás továbbfejlesztésére irányuló indítványát, tekintettel arra, hogy a rendelkezésre álló bizonyítékok alapján a tényállás megalapozottsága iránt kétely nem merült fel. A verekedés ideje alatt helyszínre érkező rendőrök kihallgatása megtörtént, akik az általuk a helyszínen tapasztaltakról jelentést készítettek, adatot gyűjtöttek, ám sem ekkor, sem a nyomozás későbbi szakaszában, egészen a megismételt bírósági eljárás végéig nem merült fel adat további szemtanúk vagy további esetleges elkövető személyére, az elkövetést követő több, mint négy év távlatában ugyanakkor senkitől nem lenne elvárható, hogy egy másodpercek alatt lejátszódó esemény külső szemlélőjeként pontosan számot adjon a történésekről.

[29] A törvényszék a Kúria büntetéskiszabás során értékelhető tényezőkről szóló 56/2007. számú BK véleménye figyelembevételével többnyire helyesen tárta fel a vádlottak javára és terhére értékelhető alanyi és tárgyi bűnösségi körülményeket, azonban azok korrekcióra szorultak. Terhelt¹ I. rendű vádlott esetében az ítéltábla mellőzte a súlyosító körülmények közül, hogy a bűncselekmény elkövetésekor és jelenleg is büntetőeljárás hatálya alatt állt, tekintve, hogy az elkövetés idején az elsőfokú ítélet [6] bekezdésében rögzítettek szerint próbára bocsátás hatálya alatt állt (amely jelen eljárásban megszüntetésre került és a bíróság ezen ítélettel érintett bűncselekmény miatt is büntetést szabott ki az I. rendű vádlottal szemben), míg a [7] bekezdésében szerepeltetett folyamatban lévő büntetőeljárásban az alapos gyanú közlésére 2022. augusztus 25. napján, tehát a jelen ügy elkövetését követően került sor (56/2007. BK vélemény II/2. pont), a társtettesi elkövetést csak részben tekintette súlyosító körülménynek, mivel az csak 1 rendbeli cselekményt érintett, hasonlóan Terhelt² II. rendű vádlott esetében (BK vélemény II/8. pont). Terhelt¹ I. rendű vádlott terhére további súlyosító körülményként értékelte kezdeményező szerepét (BK vélemény II/8.), ugyanezen körülményt ugyanakkor a II. rendű vádlott esetében nem látta megállapíthatónak, mivel épp az I. rendű vádlott volt az, aki úgy döntött, hogy számonkéri a sértetteken az előzményeket, ő került konfliktusba a sértettekkel, a II. rendű vádlott abba csak bekapcsolódott. A gátlástalan, garázda elkövetési mód súlyosító körülményként továbbá kizárólag az I. rendű vádlott terhére volt róható, tekintve, hogy a II. rendű vádlott esetében felfegyverkezve elkövetett garázdaság büntette miatt elítélésére is sor került (BK vélemény III/2.). Az enyhítő körülmények közül mellőzni kellett az I. rendű vádlott köz javára végzett munkáját, tekintve, hogy önkormányzati képviselőként a feladata közmegbízatásánál fogva a jogszabályok betartatása mellett éppen a jogszabályok önmaga általi betartása is lett volna, mintegy példát mutatva a közösségnek (BK vélemény II/8. pont). További enyhítő körülményként értékelte a másodfokú bíróság mindkét vádlott javára az első- és másodfokú eljárás közötti további időmúlást (BK vélemény III/10. pont), az enyhítő körülményeket továbbá a II. rendű vádlott esetében kiigazítva azzal, hogy két kiskorú gyermek eltartásáról gondoskodik ténylegesen (BK vélemény II/4. pont).

[30] A fenti súlyosító- és enyhítő körülmények korrekciója ellenére, a súlyosító körülmények változatlan nyomatékára tekintettel, az elsőfokú bíróság által meghatározott középérték figyelembevételével, az ítéltábla nem látott lehetőséget a másodlagos védelmi indítvány teljesítésére, azaz a büntetések enyhítésére egyik vádlott esetében sem, azonban az ügyészi súlyosításra irányuló indítvány sem foghatott helyt, tekintve, hogy mind az I. rendű, mind a II. rendű vádlott esetében a középérték alatt kiszabott szabadságvesztés büntetés tetтарыos, kifejezi az egyéniesítés követelményét és igazodik a bírói gyakorlathoz, valamint az ítélet belső arányosságához is. Terhelt1 I. rendű vádlott esetében a közügyektől eltiltás mellékbüntetés tartama szintén arányban álló a szabadságvesztés büntetés tartamával, míg Terhelt2 II. rendű vádlott esetében, alapvetően személyi körülményeire tekintettel, ugyancsak a bírói gyakorlattal összhangban, a felfüggesztett szabadságvesztés büntetés és a próbaidő tartama is helyesen és törvényesen került megállapításra.

[31] Az ítélet egyéb rendelkezései, így a szabadságvesztés végrehajtási fokozatára, a feltételes szabadságra bocsátás legkorábbi időpontjára (Terhelt2 II. rendű vádlott esetén a büntetés utólagos végrehajtása elrendelése esetén), az I. rendű vádlott vonatkozásában a próbára bocsátás megszüntetésére, továbbá mindkét vádlottat érintően a bűnjelekre és a bűnügyi költség viselésére vonatkozó döntések is megfeleltek a jogszabályi rendelkezéseknek.

[32] A fentebb kifejtettekre tekintettel a másodfokú bíróság az elsőfokú bíróság ítéletét a Be. 605. § (1) bekezdése alapján helybenhagyta, feltüntetve az I. és II. rendű vádlottak telefonos elérhetőségét a Be. 184. § (2) bekezdés g) pontjára figyelemmel, a Be. 561. § (2) bekezdés b) pontja alapján, az ítélet rendelkezéseinek végrehajthatósága érdekében.

[33] A végzés elleni további fellebbezés lehetősége a Be. 615. § (1)-(2) bekezdéseiben foglalt feltételek hiányában kizárt.

Debrecen, 2025. november 18.

Dr. Gömöri Olivér s.k. a tanács elnöke, Dr. Mocsáry Eszter s.k. előadó bíró, Dr. Deák Judit s.k. bíró

Záradék: A Nyíregyházi Törvényszék 5.B.375/2024/11. számú ítélete a Debreceni Ítéltábla jelen végzésével a mai napon jogerőre emelkedett.

Debrecen, 2025. november 18.

Dr. Gömöri Olivér s.k.
a tanács elnöke